

dichte deuren, ofschoon het buiten warm genoeg was. De oude mevrouw had last van reumatiek en was gewikkeld in een zwart wollen shawl.

Eveline was boven op haar kamertje; de meid ging haar roepen. Hij praatte, zenuwachtig zich bedwingend, over het weer en de kinderen.

Eindelijk verscheen zij.

Zij was bleek en keek hem vluchtig aan.

„Zoo, ben je daar.”

„Dag Eveline. Ik kwam eens hooren hoe je 't hebt na die wandeling.”

„Wij zijn niet tevreden over haar,” mengde de vader zich in 't gesprek en schudde zijn wit hoofd, „zij heeft weer last van haar oude hoofdpijnen; ik denk dat de warmte haar geen goed doet. En nu wil ze in September naar Amsterdam.... Ja, meneer, hoe vindt u zoo iets? Dat is een plan van jaren her, maar ze heeft 't tot nu toe nooit willen uitvoeren om ons, de oudjes niet alleen te laten....”

„Ik vind 't ook naar genoeg, vadertje,” zei Eveline en, tegen hem aangeleund, kuste zij hem teeder op het voorhoofd, „maar de vacaties zijn er toch nog; en die zijn lang genoeg.”

„Wij kunnen niet mee naar Amsterdam,” viel de oude dame nu in, „dat is ons te druk en te kostbaar.”

„Verbeeldt u, moes.. u in Amsterdam!” Eveline lachte zenuwachtig.

Taco had met stommen schrik geluisterd.

Wat beteekende dat! Een vlucht?!...

Lang hield hij het niet uit. Hij moest haar alleen spreken. Na een poosje stond hij op en nam afscheid.

„Je brengt me zeker wel een eindje,” zei hij tot Eveline.

Zij knikte. „Ja, dat is goed. Een wandeling zal mij opfrisschen misschien.”

De ouders vonden dat ook.

„....Wat is dat, kind? Wat beteekent dat?” vroeg hij driftig, toen ze buiten waren.

„Dat beteekent, dat ik nu eindelijk eens

serieus aan 't werk ga. Dat gemodder hier bevalt me niet. Ik wil in Amsterdam me laten schrijven aan de Universiteit.”

„Dus....” Zijn ontroering was zoo sterk, dat hij niet spreken kon.

„Taco.... Ik ga je den besten dienst bewijzen dien ik maar bewijzen kan.”

„Dat begrijp ik niet.”

„Dat begrijp je wel. En net zoo goed als ik. We zijn een beetje kinderachtig geweest, eergisteravond. Maar de meeste schuld ligt toch bij mij.”

„Mijn God, doe toch geen dwaasheden! Waarom nu ineens dat onbekookte plan.. Wacht dan toch, tot je zeker weet.. ik had zoo gedacht dat je..” Hij verstikte zich in zijn woorden.

„Och ja.. jij denkt, dat je me nog wel zult overhalen, dat begrijp ik heel goed; en misschien zou 't je op een keer nog lukken, maar dat is eerder een ongeluk voor je dan een geluk.”

„Dat zijn maar ideeën van je. Onzin,” zei hij driftig.

Zij zweeg. Hij sprak voort, wist zelf niet meer wat hij zeide, maar zijn schreiend verlangen zocht zich een uitweg.

Zij scheen niet eens te luisteren.

Toen zij bij zijn woning kwamen, ging zij lijdelijk met hem mee.

„Eveline, Eveline!” kreet hij hartstochtelijk, toen zij alleen in de kamer stonden, en drukte haar in wanhopige liefde tegen zijn borst.

Zij gaf hem zijn kussen niet terug.

„Stil nu, jongen,” zei ze, „laten we hier even gaan zitten, op de bank.”

Hij zette zich naast haar.

„Waarom wil je toch niet?” vroeg hij, „o, ik begrijp wel dat je er tegen op ziet. Ik kan je ook eigenlijk niets aanbieden wat.. wat je waard is, behalve dan mijn liefde.. en misschien ben ik ook verwaand.. aanmatigend. Met drie kinderen en een beperkt inkomen, in Utrecht, ja, het is ook eigenlijk geen leven voor je.”

Hij was plotseling terneergeslagen.